

2. Долженко Г.П. Событийный туризм в Западной Европе и возможности его развития в России / Г.П. Долженко, А.В. Шмыткова // Известия высших учебных заведений. Северо-Кавказский регион. Серия: Общественные науки. - 2007. - №6. - С.116-119.
3. Костюк О. История ивента / О. Костюк // Теория и практика организации специальных мероприятий. – 2008. – №3. – С.17-21.
4. Мельниченко С. В. Івентивний менеджмент суб'єктів туристичної діяльності / С. В. Мельниченко / Економічні науки : зб. наук. праць Луцького НТУ. Серія “Економіка та менеджмент”. – 2010. – Вип. 7 (26). – Ч. 2. – С. 224–232.
5. Івент – технології [Електр. ресурс]. Режим доступу: <http://eprints.kname.edu.ua>. – Назва з екрана.
6. Історичні фестивалі [Електр. ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ufest.in.ua/ua/fest/mizhnarodniy-festival-kinnih-boyovih-mistectv-skifi-0>. – Назва з екрана.

Васильєва Ж.В.,

студентка III курсу факультету менеджменту і бізнесу ВП «Миколаївська філія КНУКіМ»;

Науковий керівник:

Гаврилова О.В., кандидат педагогічних наук, доцент кафедри соціально-гуманітарних дисциплін ВП «Миколаївська філія КНУКіМ», м. Миколаїв

ПОДОРОЖ ЯК ЧИННИК ФОРМУВАННЯ СВІТОГЛЯДУ ЛЮБКА ДЕРЕША

Чому людина любить подорожувати? Виявляється, що людина прагне відвідати якомога більше міст, країн, континентів, бо в якийсь момент їй стає просто нудно. Довготривалий вплив вигляду одноманітних та сірих будинків на нервову систему тисне на психіку, і саме тоді з'являється прагнення отримати нові враження, задовольнити потребу в пізнанні, культурно збагатитися, розширити кругозір, просто здійснити релаксацію. Основним фактором, який підштовхує до подорожей, тоді стає психологічний голод, потреба у свіжих враженнях.

Філософи античності, які тривалий час подорожували заради пізнання світу, пошуків істини людського існування, здійснювали рефлексію над подорожами як явищем людського життя. Вони доводили, що потреби у постійному русі, тяжіння до подорожей – одна з основних потреб людської душі. Французький філософ-екзистенціаліст Габріель-Оноре Марсель (1889-

1973) писав: «Саме душа, саме вона – одвічна мандрівниця, саме про душу і тільки про неї буде найвищою правдою сказати, що бути – це бути в дорозі» [4]. Перебування у вічному русі, подорожі, навіть у думках, мріях про них – основа філософського розуміння подорожей.

Любоко Дереш обрав подорож як основу для самовизначення, самоідентифікації. Більше того, туризм став і головним елементом у становленні Дереша-філософа.

Любомир Мирославович Дереш – український письменник. Народився в місті Пустомити Львівської області, закінчив Львівський фізико-математичний лицей та економічний факультет Львівського університету.

У 15 років Любоко Дереш написав свій перший роман – «Культ», а виданий він був, коли автору виповнилося вісімнадцять. Книга молодого письменника відразу ж викликала неабияку хвилю пристрасних дебатів у молодіжних кав'ярнях і модних редакціях, роман був переведений на кілька іноземних мов, а автора зробив зіркою міжнародних книжкових ярмарок. Згодом вийшли романи Дереша, які стали національними бестселерами («Поклоніння ящірці», «Архе», «Намір!», «Трохи п'єтми», «Голова Якова»). А самого Дереша визнали лідером нового літературного покоління і молодіжним кумиром. Права на видання його книг купили провідні видавництва Європи. Своє творче кредо письменник формулює так: «Мене цікавить посилення свідомості людини. Починаючи від книги «Архе», мої наступні книги націлені пробуджувати в людині усвідомлення – усвідомлення себе, усвідомлення світу, усвідомлення автоматизмів в собі. Домагаюся цього різними стилістичними, сюжетними ходами, формальними прийомами, метафорами... Саме це я вважаю своїм надзавданням» [2].

Швидка слава лестила молодому творцеві, та через деякий час спровокувала певну творчу кризу, що тривала 5 років. Саме в цей час він почав пошук самого себе та нового покликання. У нових книжках («Миротворець», «Остання любов Асури Махараджа» та «Дивна історія Стефана Лянге») Любомир постає перед читачем вже зовсім іншим, новим. Вже можна простежити думки 30-літнього молодика, які вже не схожі на попередні, це – вже інші переконання, глибші та ґрунтовніші ідеї.

Численні подорожі до сакральних місць буддистів, паломництва на Алтай та інші рекреації Любомира Мирославовича є головним чинником формування його так званої «картини світу». Ось, що, власне, каже з цього приводу сам Любомир: «У них черпаю натхнення: нові враження, цікаві історії, неординарні люди. Часом й не сподіваєшся, куди тебе потягне поїхати... Це усе доля, ми повністю їй належимо. Впродовж останніх років мандрував Єгиптом, Індією, їздив у Калмикію на південь Росії, Киргизстан. Зараз оселився у Києві, з ним пов'язана моя літературна діяльність, але подорожі тривають: мандрую Європою» [1].

Спираючись на досвід, отриманий протягом подорожей, що здійснювалися ним для самовизначення, письменник дійшов до певних

висновків, які сформулював у правилах і так званих порадах для самого себе та молодих авторів. Наведемо деякі з них:

1. Господу видніше. Це означає – коли щось відбувається, то і хай з ним. Все що не робиться, робиться на краще. Роби, що маєш робити, і хай буде що буде.

2. Ніщо не належить тобі в цьому світі. Ні за чим не шкодуй. Ні за ким не плач. Це і так не допоможе. Просто треба прийняти, що ми туристи в своєму тілі, своєму імені, своєму домі. У будь-який момент нас мають право попросити піти геть.

3. Служити собі: спочатку солодко-солодко, потім гірко-гірко. Служити іншим: спочатку гірко-гірко, потім солодко-солодко. Про смаки не сперечаються, але післясмак, як на мене, важливіший.

4. Все, що стається – заслужено. Це усуває будь-яку заздрість. Також це виводить з шеренги борців за справедливість у шеренгу, де сповідують п.1. Все справедливо за визначенням.

5. Бійся пустих балачок, пліток і критики в адресу інших. Щоб не було мучівно боляче за безцільно прожиті роки. Ніхто не без гріха. Кожен на своїй дистанції [3].

Важливе значення для розуміння його світогляду є роздуми Любка Дереша. Таку характеристику філософському баченню письменника дає сучасний український філософ Дмитро Тирусъ:

Щодо пункту 1. В цьому пункті все Бог вирішує, а що він дав свободну волю людині коритися Богові це не враховано. Є у людини конкретний обов'язок, який є втіленням Божої волі.

На рахунок пункту 2 теж треба провести уточнення. Сам Бог сказав, що ми маємо володіти світом. Цитую Першу заповідь, яку Бог дав людині в Раю (не путайте з найвищою Заповіддю Любові до Бога та ближнього): «І Бог на Свій образ людину створив, на образ Божий її Він створив, як чоловіка та жінку створив їх».

І поблагословив їх Бог, і сказав Бог до них: Плодіться й розмножуйтеся, і наповнюйте землю, оволодійте нею, і пануйте над морськими рибами, і над птаством небесним, і над кожним плазуючим живим на землі». У християнстві за таких поглядів є нехристиянська ментальність раба. Так наше володіння полягає у прославі Бога та служінні творінні. Але від нас у цьому світі залежить багато. Правильно Макс Шелер сказав «Добро в'їжджає у цей світ на спині ваших добрих вчинків» [5].

Тут і далі автор статті наголошує на релятивістських поглядах молодого письменника, хоча сам Дереш не відносить себе до релятивістів, так як переглянув свої особисті міркування. Останнім часом його філософські погляди тяжіють до переконань «Руху чистих сердець».

Любко Дереш – письменник, філософ, людина, яка намагається знайти глибинні сенси існуючих речей. Любко Дереш – одна з найпомітніших і найоригінальніших постатей нової української літератури. Твори Дереша – більш

ніж суперечливі. Когось вони приводять у захват, інших примушують зсувати брови і говорити про «падіння морально-етичних цінностей», проте як філософ це – людина широких поглядів, глибокої думки та просто високоосвічена особистість.

Отже, на формування особистості Любка Дереша більшою мірою вплинули певні подорожі, в ході яких він, отримуючи нові знання про різні погляди на філософські категорії світу, доходив до певних висновків та формував, ясна річ, свою особисту думку. Результатом чого, стало відображення у його творчості нової яскравої індивідуальності, що безперечно відрізнялася вже від попередньої (молодечої, юнацької) у таких творах як «Миротворець», «Остання любов Асури Махараджа». Письменник них оперує вже новими філософськими категоріями та цінностями. Ці книги стали свідченням нової філософської думки, сформованої у письменника під впливом довготривалих мандрів, які були спричинені пеною творчою кризою у творчості Любка Дереша.

Список використаних джерел:

1. Любко Дереш: «Швидка слава дає можливість зловживати прихильністю протилежної статі» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://wz.lviv.ua/interview/124604> (Дата перегляду 26.09.2016). – Назва з екрана.
2. Любко Дереш [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.bookclub.ua/authorbooks/?aid=13> (Дата перегляду 26.09.2016). – Назва з екрана.
3. Любко Дереш: Ми туристи у своєму тілі [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://life.pravda.com.ua/person/2011/12/5/90645/> (Дата перегляду 26.09.2016). – Назва з екрана.
4. Пазенок, В. С. Філософія. Концептуальні виміри туризму [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://westudents.com.ua/glavy/94900-kontseptualn-vimri-turizmu.html> (Дата перегляду 26.09.2016). – Назва з екрана.
5. Нотатки філософа Дмитра Тируся. «Поклоніння ящірці» чи культивування релятивізму? [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://studall.org/all-33755.html> (Дата перегляду 20.03.2016). – Назва з екрана.